

*befogadtak kedvük
szerint — hagytam magam:
még élek, játszadozzanak;
csakhogyan belül már régen
hallom, jegyzem, s értem is
a dolgok ritmusát, beszédét,
jajdulását, hogy vannak
vágyaik, s talán nevetnek;
én hallgatom, s ma is
szívesen hallgatom;
tá-tá-ti-tá, ti-ti-ti,
tá-tá, ti-ti-tá, a ∞-ig;
ez nem szép?, fülelni kell,
s kinyílik. A tenger
is így, s ilyen. Tornyosul
az óriási tehetetlenség,
de ugyanúgy megsüllyed,
fölpúposodik szüntelenül,
sőt, szökken, árad, s táncol
is. És nyugalmas tükör.
— A valóság kemény.
Bár kívánatos, kényűr.
Fűt-fát ígér, s kiszámíthatatlan.
Mégis a pára könnyűséggel,
s csak vele, utálkozás nélkül
sugaras egységbe fonódott.*

Megszelídített medúzák

VÖRÖS ISTVÁN

*Mikor a berlini közlekedési múzeumban
beléptünk az emberek Auschwitzba szállítására
szolgáló vagonba, bár nagy volt a hely
és idő távolsága, a káprázat, mint a vérszag,
megcsapta az orrunkat. Valami sötét
gomolygás szaga. Nagy terhekké,
melyek ott roppantak rá a világra.
Nem volt szépség. De nem a rút nyomult
a helyére, hanem üresség. Üres,
üres, üres. Három lépés lefelé az űrbe.
Harmadik pinceszint.*

*Ez a vagon most egyetlen hodály,
mikor félelemmel, éhezéssel,
halállal, szerelemmel, bűzzel és
betegséggel volt tele, akkor egy fél város.
Mintha egy város beszántott és sóval
behintett helyére ültünk volna le,
pedig csak az azóta is szállkás padlóra.*

*És amikor Terezín erődvárosában jártam,
a főtér emberekkel is olyan kihalt volt,
mintha nem ruházták volna fel katonás
szépséggel kétszáz évvel korábban. Vajon csak
a rossz igézete létezik? Valahol az erő mellé
azonnal oda kell ömöljön valami
fényes erőtlenség, amit itt olyan régóta
hiába várok. Mintha díszszemle dobszavára
zuhannánk szakadékszerű kiemelkedésekbe,
mint aki a kardjába dől bele. Sír egy panaszos,
hazug trombita. Ha van árnyékunk, kell
fényünk is legyen, mikor a sötét vet
hideget ránk, mögöttünk a falon kitakarunk
egy alakot, egy világosabb foltot, és ő beszél,
hallgat, imát mond, átkokat tol szét,
mint hajó maga előtt a vizet.
Inog a bárka a vízen, sós és édes
lehetőségek hullámszánk, só és cukor
mond mesét ezekről a lehetőségekről,
fények lebegnek a víz fölött,
mint a vízben a megszelídített,
simogató, rózsaszín medúzák.*

A vallások fizikájához

*Bizonyos egykor
volt alapvetések
alaptalannak
bizonyulnak.*

*A tudomány, ha
nem is át- de*

*kicsit odébb-alakul.
Európa költözik.*

*Amerika jön,
Afrika átül egy másik
székre. A vers
nem énekel.*

*Az anyag élni kezd.
A materializmus
Istent kiált. A vallások
fizikájához képzeletet*

*kölcsönöz a matek.
A fizika törvényeit
megszegő tárgyakat
öröklétre ítélik.*

*Rabláncon vezet
két jókora molekulát
egy angyal.
Aztán megfordulnak,*

*és a molekulák
vezetik az angyalt.
Így megy ez,
mint váltóáram*

*a vezetékben.
Jön a jövő
a hátunk
mögül.*

MURÁNYI ZITA

katarzis

*néha minden úgy marad nem nő
nem apad ellenszegül a változásnak
mint a folyóval versenyző patakban a kő
felhajtóerő és akadály a hullámmozgásnak*

*ezerfelé töri a zajgó vízmolekulákat
föntről mégiscsak a selymes fodor látszik a kő*